) ומי׳ מוספוס ב״ב יב

ג) ויכו׳ ל"ג חמותו וכו׳ן,

ד) [לקמן עו:], ה) [שס], 1) נ"ל למטה כלמעלה. מהרש"א חש"ל רש"ש,

ו) [ויקרא כב], ה) ול"ל ואים

אשר יקח],

תורה אור השלם

ו מים גנובים ימתקו

2. ואישׁ אשׁר יקח את

בָאַשׁ יִשִּׂרִפּוּ אֹתוֹ וְאֶתְהֶן

ָתִהְיֶה וְלַא וְנוְיֶּנוֹ וְשְּׁוֹה בְּתוֹבְכֶם: ויקרא כ יד 3. עָרְוַת אִשָּׁה וּבִתְּה לֹא

רָגְלֵּה אֶת בַּת בְּנָה וְאֶת בָת בִּתָּה לֹא תִקַּח לְגַלוֹת

עַרְוַתָה שַׁאַרָה הַנָּה וְמַה

----משלי ט יז

מסורת הש"ם

התורה הלכה ט ועיין בב"י י״ד סימן קנז: מיי׳ פ״א מ ד מייי פ״א מהלכות אסורי ביאה הלכה ה [והל' ו] ופט"ו מהלכות סנהדרין הלכה יא סמג עשין קיב:

ואם איתא דבן נח מוזהר על קדושת השם לא נימא ליה לך לשלום בא בג מיי פיים איתא לא דימא דיה. לא היה לו להודות לדבר איקור דא"ל פב א בג מיי פיים יסודי לך לשלום ש"מ אין בן נח מלווה על קידוש השם ומשני עמיתך כתיב (ויקרא יט) ולא גר תושב מיהו אודויי לדבר איסור לא הא בלנעה הא בפרהסיא נעמן לנעה הוה דלא היו ישראל בבית לודויי: בלנעה. נעמן בלנעה הוה ולא היו ישראל בבית רמון רמון וגבי קדוש השם בתוך בני ישראל כתיב ואפילו למאן דאמר

בלנעא נמי יהרג ואל יעבור הני מילי ישראל אבל כותי לא ולעולם אימא לך דבן נח מצווה על קדוש השם כגון פרהסיא ולמסקנא זו לא איפשטא בעיין ולשון מאי הוי עלה משמע דמסקנא דפשיטות היא ונראה יותר כספרים דגרסינו ואם איתא לימא ליה הא בלנעא הא בפרהסיא וקא פשיט דלא מפקיד מדאמר ליה סתם לך לשלום:

הדרן עלך כן סורר ומורה

ומאי נינהו חמותו ואם חמותו. הוה מלי למימר בתה ובת בתה אלא הני נקט דכתיב בהו שריפה בהדיא:

בפרהסיא אמר רב יהודה אמר רב מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשה אחת והעלה לבו מינא ובאו ושאלו לרופאים ואמרו אין לו תקנה עד שתבעל "אמרו חכמים ימות ואל תבעל לו תעמוד לפניו ערומה ימות ואל תעמוד לפניו ערומה מחורי הגדר ימות ולא תספר עמו מאחורי הגדר פליגי בה ר' יעקב בר אידי ור' שמואל בר נחמני חד אמר אשת איש היתה וחד אמר בפנויה היתה בשלמא למאן דאמר אשת איש היתה שפיר אלא למ"ד פנויה היתה מאי כולי האי רב פפא אמר משום פגם משפחה רב אחא בריה דרב איקא אמר יכדי שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות

ולינסבה מינסב לא מייתבה דעתיה כדר' יצחק דא"ר יצחק שמיום שחרב בית המקדש נימלה מעם ביאה וניתנה לעוברי עבירה שנאמר מים גנובים סימתקו ולחם סתרים ינעם:

הדרן עלך בן סורר ומורה

ואלו יהן הנשרפין הבא על אשה ובתה ובת כהן שונתה יש בכלל אשה ובתה בתו ובת בתו ובת בנו ובת אשתו ובת בתה ובת בנה יחמותו ואם חמותו ואם חמיו: גמ' הבא על אשה שנשא בתה לא קתני אלא הבא על אשה ובתה מכלל דתרוייהו לאיסורא ומאן נינהו חמותו ואם חמותו וקתני יש בכלל אשה ובתה מכלל דתרוייהו כתיבי בהדיא והגך מדרשא אתיא הניחא לאביי דאמר יימשמעות דורשין איכא בינייהו מתניתין מני רבי עקיבא היא אלא לרבא דאמר ∘חמותו לאחר מיתה איכא בינייהו מתניתין מני אמר לך רבא תני הבא על אשה שנשא בתה: יש בכלל אשה ובתה חמותו ואם חמותו לאביי איידי דקא בעי למיתנא אם ובתה חמותו ואם חמותו ואם חמותו לרבא איידי דקא בעי למיתנא אם חמיו ואם חמותו תני נמי חמותו מנהני מילי דת"ר 'צאיש אשר יקח את אשה ואת אמה אין לי אלא אשה ואמה בת אשה ובת בתה ובת בנה מנין נאמר יכאן זמה ונאמר להלן יומה מה להלן בתה ובת בתה ובת בנה אף כאן בתה ובת בתה ובת בנה מנין לעשות זכרים כנקבות נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה מה להלן זכרים כנקבות אף כאן זכרים כנקבות מנין לעשות לממה כלמעלה נאמר כאן זמה ונאמר לְהלן, זמה מה להלן לְמִשָּה כלמעלה אף כאן למטה כלמעלה ומה כאן למעלה כלממה אף להלן למעלה כלממה י אמר מר מנין לעשות זכרים כנקבות מאי זכרים כנקבות אילימא בת בנה כבת בתה בהדי הדדי קאתיאן אלא אם חמיו כאם חמותו השתא אם חמותו לא קמה לן אם חמיו מיהדר עלה

ואם איתא לא לימא ליה הא בצנעה הא

שהוא משתחוה לשם וגבי קדושת השם בחוך בני ישראל כתיבי ואפילו נצטוו בני נח עליה לא נצטוו לקדשו בתוך הכותים אלא בתוך ישראל: העלה לבו טינא. נימוק. מרוב אהבה נטמטם לבו והעלה חולי: משום פגם. משפחת החשה שהיו בושין בדבר: שלא יהו בנות ישראל פרולות בעריות. לעמוד בפני האנשים לתת בהם עיניהם וימסרום להם לביאה: ולינסבה מינסב. דאין כאן פרולות בעריות דכולהו ליעבדן הכי ולינסבן ואין כאן עבירה אלא מצוה: לא מיסבא דעתיה. ולא ירפא בכך: מיום שחרב בית המקדש. כשל הכח מדאגות רבות ואין רוח המה באיש להיות תאב לאשתו לפיכך ניטל טעם ביאה: וניתן לעוברי עבירה. שילר הרע תוקפן ומרבה

דמשמע דהודה לו. נהי דלהוכיחו לא היה מצווה דהוכח תוכיח את

אשר הוא אוכל (בראשית לט): הדרן עלך כן סורר ומורה

תאותן: דכתיב ולחם סתרים ינעם.

לישנא מעליא נקט כמו כי אם הלחם

אלו הן הנשרפין הבא על אשה ובתה. בנתרת תפרש לה: ובת כהן. כלומר וכן בת כהן שזינתה היא בשריפה אבל בועלה לאו בשריפה הוא: יש בכלל אשה ובחה. כלומר אשה ובתה כתיבי בהדיא כדמפרש בגמרא דהאי אשה ובתה היינו חמותו דשריפה כתיבא בה כדכתיב וויהרא כ) ח (כי יקח איש) את אשה ואת אמה זמה היא באש ישרפו אותו ואתהן: ויש בכללן כלומר מינייהו ילפינן כולהו הנך בגזירה שוה כדלקמן בברייתה: בתו. מאנוסתו דלאו בת אשתו דנחייב עליה משום בת אשתו דהא אנוסה לאו אשתו היא: בת בתו ובת בנו. שהיה לו מאנוסתו: בם אשמו. בין שהיא בתו בין שהיא חורגתו: גמ' הכח על החשה שנשח בתה לא קתני. כלומר מכדי מדקתני סיפא יש בכלל וכו׳ מכלל דהאי אשה ובתה בהנך דכתיבן מיירי ולאו באשתו ובבת אשתו קאמר אלא בחמותו דשריפה כתיב בה והא הבא על האשה

דקתני לאו באשמו הוא דא״כ הבא על האשה ואמה מבעי ליה למתניה וא״נ הך אשה אחמותו קאמר הוה ליה למתנייה הבא על האשה שנשא בתה דהיינו חמותו הא לא קתני אלא הבא על אשה ובתה מכלל דתרוייהו לאיסורא ולא החכרה אשלו לכאן ומאן נינהו חמותו ואם חמותו והכי קאמר הבא על אם חמותו או על בתה דהיינו חמותו וקתני יש בכלל אשה ובתה כולהו הנך אלמא הך אשה ובתה כתיבי בהדיא: **הניחא לאביי** דאמר. בפירקין (דף שו.) גבי פלוגמא דרבי ישמעאל ורבי עקיבא: משמעום דורשין איכא בינייהו. ומסיק למילחיה דלרבי עקיבא כתיבא בהדיא אם חמותו מתניחין מני ר"ע היא: אלא לרבא דאמר. בין לרבי ישמעאל בין לרבי עקיבא לא כתיבא אלא בחמותו שבא עליה לאחר מיתת אשתו פליגי מתניתין תני: **אמר לך רבא חני על אשה שנשא בחה.** דהיינו חמותו דכתיבא בהדיא D (איש כי יקח) את אשה דהיינו אשתו ואת אמה דהיינו חמותו: יש בכלל אשה ובחה וכו'. קתני נמי חמותו ומילתא דתמיה היא דההוא לאו מדרשה אתה וקחני בהדייהו: להביי. דאמר חמוחו ואמה כחיבן בהדיה איידי דחנה בהחי כללה אם חמיו דאחיה מדרשה נקט אגב ריהטא חמותו ואם חמותו: אין לי אלא אשה ואמה. דהיינו חמותו: נאמר כאן. בשריפה זמה היא: ונאמר. באזהרת בתה ובת בתה ובת בנה [ויקרא יח] שארה הנה זמה היא: אף כאן. לענין עונש שריפה בתה ובת בנה בהאי דינא דהאי קרא: מנין לעשות זכרים כנקבות. לקמן מפרש: מנין לעשות למטה כלמעלה. לקמן וע"בן נמי מפרש: ומה כאן למעלה כלמטה אף להלן למעלה **כלמטה.** לקמן שפן מפרש: בהדי הדדי אחיין. הא רבינהו למרוייהו בגזרה שוה דאמיא זמה זמה: אלא אם חמיו כאם חמותו. השתא אם חמותו אכתי לא קמה לן עדיין לא העמידה על בוריה בשריפה מן התורה דהא האי תנא לפום ריהטא שמעינן ליה דהאי אשה דקרא היינו אשמו ואפי' למאן דאמר אם חמותו כתיבא לאו ממשמעותא דאת אשה ואמה נפקא ליה אלא ממשמעותא דאותו ואתהן: אם חמיו קא מהדר עלה. מחזר עליה להביאה לחורת אם חמותו דקאמר זכרים כנקבות הא אכתי לא אשמעינן תנא אם חמותו: